

се шегувамъ! — изпищява женски гласъ изъ подъ жилеститѣ ржцѣ на доктора.

А слѣдъ малко Ботъовъ води и самия кръчмарь, който се вайка въ прѣститѣ му:

— Аманъ, домнулуй! — Тя, жената ми, е малко смахната...

Разбира се всичко: ханче на разбойници, съ трѣби изъ пода и стѣнитѣ, за да бучи, когато се надува въ тѣхъ, а чудовището — жената на ханджията.

— На ти тебе, на! — извиква гнѣвно Ботъовъ и люсва нѣколко здрави плѣсници на разбойника-кръчмарь. Разбойникъ съ разбойникъ! Да не мислишъ, че това сж гарги и мамалигари — власи? — Ние сме българи! — Иди кажи на вашата полиция!

Тѣй смѣло, юнашки се разправя Ботъовъ съ нощнитѣ вампири и разбойници и заминава нататъкъ...

Покрай тия приключения, покрай обиритѣ за „средства“ и усилената работа около „дѣлото“, Ботъовъ почва редактирането на в. *Дума на българскитѣ емигранти*, слѣдъ това се прѣнася пакъ въ Букурещъ, дѣто почва да помага въ редактирания отъ Л. Каравеловъ в. *Независимостъ*, по-послѣ поема самъ „*Будилникъ*“ и най-сетнѣ в. *Знаме*. Но най-цѣнни за насъ сж неговитѣ литературни работи — неговитѣ писма, стихове и поеми и неговитѣ *Послания отъ небето*. Отъ кръчмата на Балкански, димлива и шумна, като всѣка хжшовска кръчма, излизатъ пѣсни и писма, които и тогава, и днесъ и слѣдъ години ще бждатъ живи свидѣтели за великата душа на нашия поетъ и революционеръ: *На прощаване, Майци си, Елегия, Моята молитва* и безсмъртната *Хаджи Димитъръ*, която българскитѣ